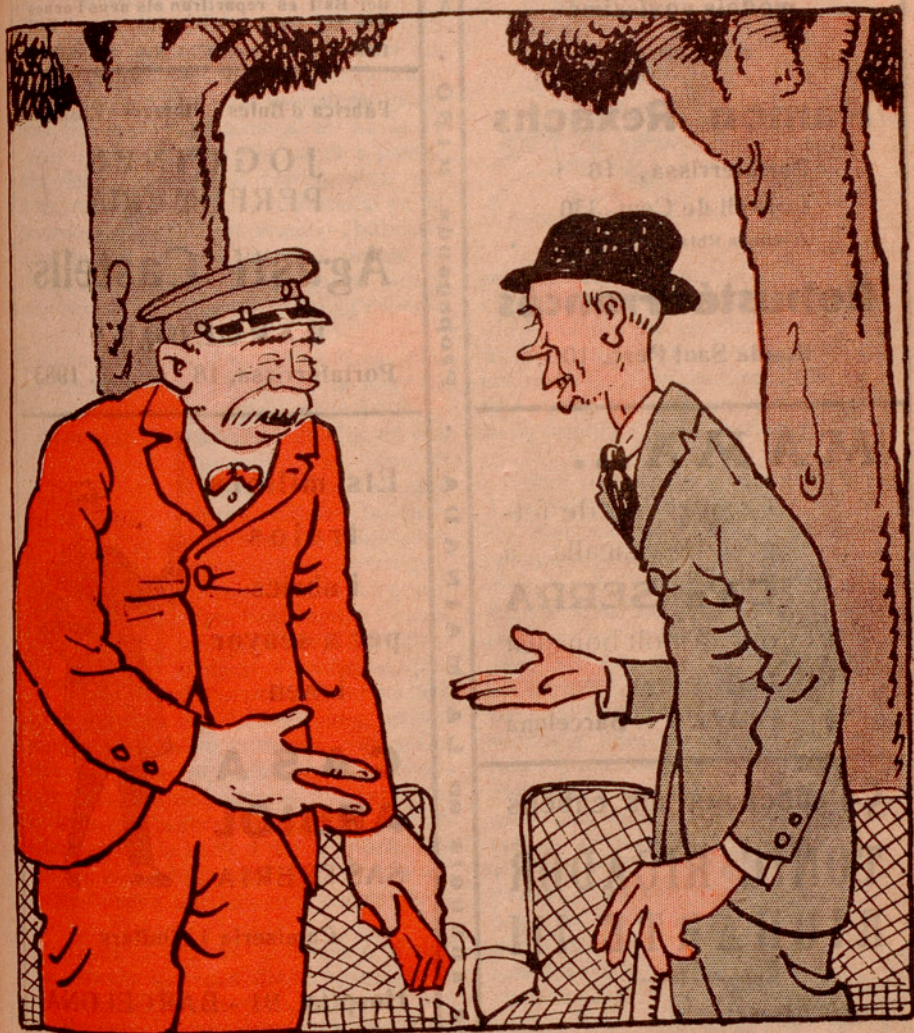

cada setmana sorpreses als llegidors

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II. - Núm. 76
Barcelona, 17 de novembre de 1922

— Així vostè s'asseu aquí, quan està cansat ?

— No, no n'estic pas de cansat. M'hi assec per a veure com es cansen els que es passegen.

ABRIGUETS PER A NENES

Assortit immens,
models novíssims
a les cases

Ramon Rexachs

Portaferriassa, 16 i
Consell de Cent, 330
(tocant a Rbla. Catalunya)

Robusté i Francás

Ronda Sant Pere, 10

M A M A...

Compri l'oli de fet-
ge de bacallà a
Câ'n SERRA
que té molt bon gust

Pelayo, 9 - Barcelona

Ço millor per als cabells
TONIC RIÇADOR
RICHARTE III

Dipòsit i venda:

Salmeron, 72 - Telèfon 249 G.

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

Taller "MIRIA"

TEATRE D'INFANTS - Sessió de Putxinel·lis
Rosselló, 206, davant Frontó Comptal
DIUMENGE, dia 19 de novembre 1922
Gran funció de gatzara continua
ELS VIUDOS - 2 actes
UN BARBER - 1 acte
BALL - DIMONI - TURURUT. — Abans
del Ball es repartiran als nens i nenes
uns platerets per acompanyar el Ball
Entrada 1 selent: UNA PESSETA

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspalls

JOGUINES
PERFUMERIA

Agustí Castells

BARCELONA

Portaferriassa, 18 - Tel. 1983

Els millors
trajos
i abrics
per a senyor
i nen

CASA
ARBIOL
SASTRERIA

Camiseria i similars

Hospital, 91 - BARCELONA

Sucursal: Clot, 43

EN la mitologia grega, o sigui en aquesta mena d'història de déus i herois del paganisme, tan útil a les lletres i a les arts, excel·leix un personatge important i simpàtic: Orfeu, poeta i músic qui, amb el so meravellós de la seva arpa, corprenia als homes, amansia les feres i fins deixava balbs i sense forces als monstres infernals. Mes la tradició musical no havia de restar interrompuda: els cants i passades dels ocells la iniciaren així que foren creats; la seguí l'harmonia de la Natura en constant renovació i l'habilitat dels homes enduts per una pruija de cantar i d'acompanyar els cants i danses amb acords agradosos a l'oït i a l'esperit.

EL dia 22 d'aquest mes, l'església celebra i els músics honoren la festa de Santa Cecília, la gloriosa verge i màrtir romana que es consagrà tota ella, en cos i en esperit, en lloances al Senyor. I diuen que Santa Cecília era tan propícia a embaumar-se en l'encens de la divina gràcia, que, formosa i gentil com era, anava encenclant-se, és a dir, s'apropava al Paradís, al qual devia portar-la el martiri,

bo i cantant angèlics himnes, acompanyant-se amb instruments. Santa Cecília fou una de les donzelles més instruïdes del seu temps, i d'entre les aptituds que la feren digna de la immortalitat aquí a la terra i de la glòria dalt del cel, el do de la música, la divina art, forma la seva aureòla més resplendent.

CATALUNYA estima la música d'aital manera que pot dir-se que tota la seva renaixença és com un gran cant. A Montserrat, on l'antic Monestir de Santa Cecília mostra les llurs torrades i venerables pedres a l'admiració del visi-

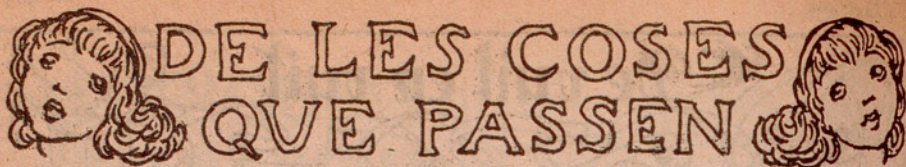
tant, canta fa segles l'angèlica Escolania, eixam d'abelles remorejantes, a l'entorn de la Verge Moreneta. A mitjans de la darrera centúria, els chors d'En Clavé congregaren en un conjunt harmònic als

obrers de la nostra Pàtria, treient-los de les tabernes i dels cataus del vici per a fer-los enlairar el cor i l'esperit en un chor optimista, fort i sentimental. Mes ençà, l'Orfeo Català i les nombroses entitats corals que fan niu i voleien en les diverses contrades de Catalunya, reflecten damunt la nostra terra l'ombra de Santa Cecília i els fan ressò les cançons nostrades i els balls populars, que són ritme de la raça.

I veieu com són les coses. Com si fós coincidència providencial, no fa gaires dies que en l'històric Saló de Cent es congregaren les autoritats llegendàries de la nostra Ciutat i una representació excelsa dels artistes catalans més admirats, per tal de fer solemne acatament a un geste generós de la cantatriu més genial que honora Catalunya: Na Maria Barrientos, qui ha volgut perpetuïtar el seu nom il·lustre, aclamat per gent de tots els països, instituint un premi que constituirà una nova fita en el nostre camí i un motiu d'inspiració per als artistes que vulguin emprendre el vol i que la generositat de la dolça Barrientos donarà més aire a les llurs ales. — X.

DE LES COSES QUE PASSEN

« LA GITANETA »

Es una formosa albada del mes d'agost. Pel vell camí fan via uns vagabunds... Allà al fons es dibuixen les cases de la vila, que es troba en mig d'una horta fèrtil, exuberant.

Natura diu la plenitud de la seva vida.

De prompte, en mig de la quietud, s'ou un plor, no llunyà. Sembla un sospir de l'horta reposada...

Atansats els vagabunds vers el lloc d'on el plor inesperat acaba de sortir, veuen, embolicada en una rica tela de seda, una criatureta: és una nena formosa, d'ulls expressius, i no cal dir que l'embolcall descobreix que prové d'alguna rica casa, potser d'algun palau.

Estava escrit que aquells vagabunds havien de trobar-la...

L'infant és recollit...

Han passat deu anys. Aquella criatura recollida és coneguda per la gent dels pobles per *La Gitaneta*. Tothom li fa almoïna. Es tan amable i tan obedient! Ella sola recull per a tot el grup de vagabunds...

Un dia una bona dona qui encara no sap què cosa és el goig maternal, en fer-li almoïna li pregunta si vol anar a viure amb ella, puix així no haurà de recórrer els pobles, descalça, espellifada, implorant la caritat.

La noia li respon que ho ha de dir als seus protectors.

A aquests els sap molt de greu despendre's d'ella; però accepten a canvi de certa quantitat que els entrega aquella bona dona.

La Gitaneta té ja disset anys, i segueix amable i obedient, i és formosa com cap altra noia.

Al poble hi ha un gentil fadrí, treba-

llador, qui s'ha enamorat d'ella cegament. I ella també s'és agradada d'ell. I devenen promesos...

Es un capvespre de juny. *La Gitaneta* — avui formosa i escaient donzella — s'és asseguda al peu d'una font d'aigua cristallina, quan, de sobte, s'ou el trot d'un cavall. I als pocs minuts, prop de la noia, descendeix del cavall un senyor ben vestit, d'uns quaranta anys, a qui crida tot seguit l'atenció la presència de la donzella i a la qual interroga.

Així sap que fou recollida per uns vagabunds en el lloc X., proper a la vila d'À., i que ara viu a casa d'una bona dona, la qual va afillar-se-la. I és aleshores quan aquell senyor li explica com es troba ell allí, on ha vingut de cacera, i que està un bon nombre de quilòmetres lluny del seu punt de residència, on té per estatge una casa luxosa i gran, envoltada de riques i extenses propietats.

Havent manifestat l'incògnit cavaller desigs de conèixer a la bona dona que va recollir-la, *La Gitaneta* el condueix a la seva presència.

I parlen. El cavaller li diu que li ha cridat l'atenció l'amabilitat esquisida i la gentilesa de la donzella i que venia a demanar-li si volien estar al servei de casa seva, on tindrien bona paga i on viurien amb grans comoditats.

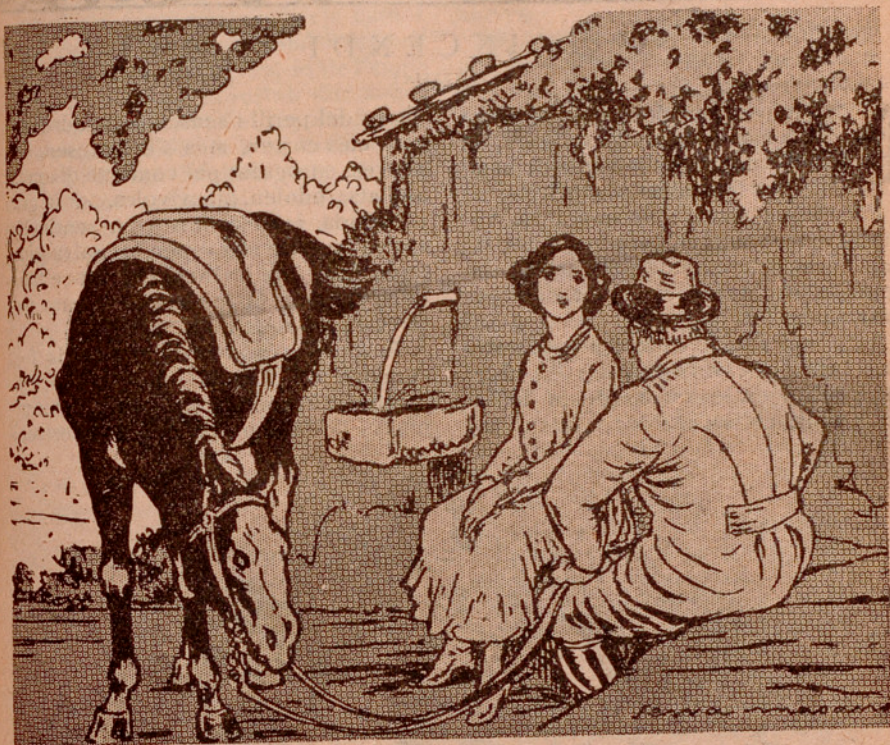
El cavaller, a precés de la bona dona i fins de la donzella, passa la nit en aquella casa, on convenen en accedir als desigs manifestats per l'incògnit visitant, el qual els fa ofertes no gens menyspreables.

I l'endemà al matí s'acomien den del poble; però amb la condició de que havia d'anar amb elles el donzell qui s'és agradat de *La Gitaneta*, havent d'efec-

tuar-se les noces amb tot esplendor i quals despeses havia de pagar el cavaller.

Aquella *Gitaneta* d'abans és ja avui mare d'una formosa nena i ha devingut

Hi ha en la vida enigmes aparentment indesxifrables, i ho serà sens cap dubte per als meus eixerits llegidors mainadistes el de l'herència de *La Gitaneta*. Mes sàpiguen avui solament que una vida ungida de bonesa bé mereix els fruits

mestressa d'una casa luxosa i usufructuària única d'una extensa propietat.

I és que l'incògnit cavaller, qui era comte de Vallflorida, morí dissortadament un dia, deixant-ho així disposat.

abundosos de la caritat. Demà potser l'experiència dels anys els dirà, amb això, tot el què resta. Els enigmes van aclarint-se amb el temps, jutge suprem de la humanitat i de la vida.

FERMÍ PALAU CASELLAS

Amb el fulletí de la setmana entrant, s'acabarà la novel·la **JOVITA** que tan celebrada ha estat per tots els mainadistes. De seguida en començarem una que produirà vera sensació... Diguem, per ara, que l'ha escrita expressament per a LA MAINADA un dels més notables escriptors de la nostra terra, autor de bells llibres, poeta celebradíssim, prosista dels més pulcres...

PER A LES NENE

L'INCENDI

(FANTASIA)

NIT fosca, nit de tenebres; feresa fa esguardar cap a la serra, on les muntanyes negroses semblen fantàstics gegants.

Poc a poc una claror imprecisa, rogenca, encobreix el paisatge, i tot de nans vermells, eixits de sota terra, afanyant-se van muntanya amunt, delitosos d'assolir-ho tot.

Amb vera fruïció s'aferren a ginesteres i arbossos, convertint-les en feres enceses i roges, les quals, preses de llur afollament, a ells s'acoblen, i tots a una

fugint del perill i sense comprendre que, com més corren, més s'hi atansen. Les pedres, enrogides pel contacte d'aquells afollats, rodolen, planyívoles, per la gran davallada, i els arbres com sentinelles resten mentre s'apropen les salvatgines feres, i, un cop arriben, tornant-se blands encesos, fan esdevenir encara més feréstegues aquelles muntanyes.

A una cascada arriben aquells folls caminants, cascada meravellosa, on l'aigua cau cantant de vegades harmònica i dolçament i altres salta estrepitosa de tal faisó que les roques deixen

empaiten tot ço que enfront seu obiren, guanyant sempre en la lluita i engruixint així la caravana, que segueix muntanya amunt, sens deturar-se mai. Travessen rierols, que, esporuguits, corren, com

tosa de tal faisó que les roques deixen oir llurs planys... I avui, que un grandióssoll d'aigua es precipita per l'immens abim quan gent estranya vol entrar en el regne fantasiós de la cascada, ix del

mig d'ella una llum blanca que contrasta amb la rojor que es reflecteix en l'aigua, llum que a poc a poc deixa endevinar la forma d'una nimfa la qual es mostra poderosa, altiva, mes d'una radiant i atraient bellesa.

En obirar tan bella visió, els nans i llur seguici s'aturen al moment embadalits, mes tot d'una, refent-se de l'emo-
ció que com esperó fa recèixer llur anhel amb mes vigoria i volent assolir fins la majestuosa cascada, fins la divinal bellesa, es llencen afollats vers el tou d'aigua, i, en arribar-hi, totes aquelles feres monstruoses s'estimben en aquell avenc fantàstic, on resten soterrades per

l'aigua, i els planys de totes elles el grandíols soroll d'aquesta ofega, puix que en l'abim, com en una gran caldera, borbollegen, i una bullenta escuma fumejanta menaça abans de poc passar la vorada i inondar així totes les muntanyes.

Mes la divinitat, que sempre vetlla, així com abans i atraient les feres ardides ha alliberat les muntanyes, ara de nou les allibera, i, amb els braços estesos, minva la fúria de la bullenta escuma i guaita l'horitzó, veient amb joia que un raig de sol apunta, portant la vida a la defallida serra.

S. C

* * *

E N V E J A

En un jardí d'un petit palau.

(Na Maria i la Nuri entren, barallant-se.)

MARIA

Sí, sí; ho diré, ho diré; o si no perquè ho feies.

NURI

No ho diguis. No vull que ho diguis..

MARIA

Ens haguessis cregut abans; ara ja no hi ha remei.

(La Nuri plora. Entra la mainadera pel fons.)

LA MAINADERA

Què és això? Què somiques? Haguesis comprat els dolços, en lloc de fer almoina a un pobre qui no te l'ha agraïda, molt al contrari, ha fugit cuita-corrents.

NURI

Qui sap per què ha fugit! Pobre home! Potser les vostres menaces...

MARIA

Pobre home! Pobre home! Sempre llàstimes! Però no has sabut pensar çò bons que haurien esdevingut els dolços podent-los menjar sens oir els sermons de la miss.

NURI

Sí, bé, ja és cert això; mes m'ha semblat que aquell pobre home estava malalt i... ¿què voleu que us digui?, he cre-

gut que necessitava més ell l'almoina que nosaltres els dolços.

MARIA

Bé, bé, no m'enterneixen les teves prèdiques, les quals es veu que tenen per model les que sovint ens fa la miss. Sàpigues, doncs, que ho diré, perquè un altre dia no hi tornis.

EL JARDINER (venint pel fons)

Per què plora la senyoreta Nuri? Ben segur que la mainadera, amb son mal geni, és qui l'ha feta plorar. Sempre fa enfadar a tothom aquesta xicota. Vinguí, senyoreta Nuri, vingui; collirem flors i a ella no n'hi deixarem collir d'aquelles tan rosades, tan formoses!

(Agafant-la per la mà se'n van els dos, jardí enllà.)

MARIA (plorant)

Ho veus? A ella tothom l'estima més, tothom l'aconhorta, tothom la complau, i a mi em rebutgen. Ara mateix, el jardiner no m'ha parlat tan sols i a ella l'ha convidada a collir flors; i si jo en cullo, tot d'una n'assabenta a la miss, dient-li que faig mal a les plantes. Com si elles es planyessin!

LA MAINADERA

No es desesperi. Quan vingui la senyora vostè li explica el què ha succeït, i ella reptarà, sens dubte, a la senyoreta Nuri i al senyor jardiner. (Irònica.)

MARIA

Sí, sí; heu's aquí que ja ve. Corro a dir-l'hi...

(*Entra la senyora Bori, mare de les nenes.*)

SENYORA BORI (*crident*)

Nuri! Nuri! On és la Nuri? Com es que no està amb vosaltres?

MARIA

Se n'és anat a collir flors, a malmetre les plantes... Sempre fa el mateix... Saps què ha fet avui? Doncs ha donat els diners a un pobre vagabund en comptes de comprar els dolços, com tu li digueres.

SENYORA BORI

No, Maria, no; jo els hi he donat perquè comprés ço que més li agradés. Així és que, si ella ha volgut donar-los a un pobre, jo no tinc res a dir-hi.

MARIA

¿Es a dir que ço que ha fet ha estat ben fet? (*Dirigint-se a la mainadera.*) Anem cap al jardí; no vull ésser menys que ella. Anem a collir flors, i quan ella vingui aquí tota joiosa, amb un ramell de les més boniques, que pugui jo mostrar-n'hi un altre amb flors més belles encara.

(*Se'n van amdues pel fons.*)

SENYORA BORI

(*tot guaitant a Na Maria que se'n va*)

Vés, vés, petita. Jo t'haig de curar d'aquest mal que fa que siguis malaurada. Això de que tot quant fa la Nuri ho trobis malament, és perquè l'enveja fa niu en ton cor i arribaries fins a odiar-la. (*Rest a un xic capficada. Després, veient venir a la Nuri amb un ramell de flors, li diu*): On vas, Nuri, amb aquest bé de Déu de flors?

NURI

Cercava a Na Maria per a donar-li aquest ramell, ja que abans s'és enutjada amb mi perquè del teu regal he fet almoïna a un pobre, havent-li dit jo a ella que compraria dolços i ens els menjaríem plegades. Voldria desenutjar-la. Sabeu on és, mare?

SENYORA BORI

Sí, vers el jardí se n'és anat fa una petita estona. Mes, què veig? El jardiner ve cap aquí molt enfadat, la mainadera crida, Na Maria ve plorant i el gos tot ensopit. Què deu haver succeït?

EL JARDINER

Senyora! Senyora! Això no pot pas

ésser! S'han proposat destrossar el jardí! Totes les branques dels rosers d'aquella panera de la dreta estan a terra, esqueixades per la senyora mainadera, ajudada per la senyoreta Maria. Cada vegada que van a collir flors fan el mateix. I, demés, no sé que per a collir flors hagin de tirar pedres al pobre gos; no puc comprendre-ho.

SENYORA BORI

Bé; tot això s'arreglarà. No mancaria més. Tu, Rosa, faràs el favor de no collir cap més flor, i tu, Maria, tampoc; i demà, en lloc d'anar a casa de les teves amiguetes, restaràs aquí, estudiant.

MARIA (*plorant*)

Sí; a mi, perquè he collit dues flors, em renyen i em castiguen, i ella està aquí tan cofoia amb son gros ramell.

(*Rest a un recó, plorant.*)

NURI

(*apropant-s'hi i dient-l'hi dolçament*)

Maria, germaneta: no siguis tonta; no ploris; anem plegades a pregar a la nostra mareta que et rellevi el càstig; diem-li que no ho faràs mai més, que no t'enutjaràs tan fàcilment. (*Suplicant.*) Apa, germaneta: vina. Vols? No?... Doncs hi aniré jo. (*Corrents, va vers la senyora Bori.*) Mare, mareta, Na Maria diu que no ho farà mai més. Perdona-la; t'ho demanem totes dues.

MARIA

(*canviant d'aspecte, i anant vers sa germaneta, abraçant-la*)

Nuri: perdona'm, car no sóc mereixedora de que et portis tan bé amb mi. Però ara ho comprenc. Es molt natural que tothom et vulgui. Ets tan bona!... Per a mi, que, ara fa una estona enutjada amb tu, et menaçava d'assabentar dels teus actes a la nostra mare perquè et reptés... tu ets qui demanes el perdó que jo no mereixo. Estic confosa, mes, a l'ensem, comprenc el què em succeïa; comprenc que estava dominada per ço que la miss en diu enveja, aquesta passió que poc a poc ens emmetzina, fent que desitgem mal fins a les persones més volgudes. Perdona'm, germaneta. (*S'abracen llargament.*)

SOFIA CORTÉS

LA CUINA I ELS POSTRES DE LES NENES

LA TRUITA DE LES VELLES. — Aquest plat d'ous resol admirablement, estimades nenes, el problema de l'economia casolana. Fou invenció de nostres àvies, les quals eren molt sòbries i estalviadores.

El càlcul que farem aquí és d'una truita per a quatre comensals.

Agafarem trossos de pa sobrats i tallarem crostons a faisó de daus, comptant-ne sis per persona i fregint-los amb oli o llard fins que siguin ben rossos. Després posarem quatre rovells d'ou en un plat soper i els debatrem un xic, tirant-hi sal i una mica de julivert fresc, ben trinxat.

Fet això debatrem les clares fins que quedin com una merenga, barrejant-se de seguida amb els rovells d'ou que tenim també debatuts.

Posarem després damunt de foc bastant viu una paella amb oli o llard i hi fregirem, primer, uns bocinets de butifarra (negra o blanca, el mateix té) ben petitets i seguidament hi tirarem els crostons de pa fregits i els ous debatuts. Es remena ben bé amb una forquilla i es va fent la truita, rodona o llarga, de la forma que es vulgui, fent-la fregir fins que adquireixi un to ben daurat. Mentre es va fregint s'aniran tirant per damunt de la truita gotetes d'oli o llard.

S'aboca en una plata i es serveix.

Aquest és un plat que, com diem al

començament, resulta econòmic en gran manera, puix aquesta truita qual explicació acabem de donar i en la que hi hem esmerçat només quatre ous, una vegada llesta veureu que té tot el volum i gruixària d'una truita de vuit ous.

I ara a continuació t'ensenyaré de fer un altre plat ben suculent, en l'explicació del qual et prego que t'hi fixis bé.

ARRÒS «A LA VENECIANA». — En una cassola amb 50 grams de llard s'hi rossegen 300 grams d'arròs. Després es cobreix de caldo i es fa coure a gran foc, afegint-hi sal, pebre, nou moscada i 50 grams de formatge ratllat, acabant de coure-ho en el forn per espai de dotze minuts.

Mentre es cou l'arròs, en una paella i amb manteguda s'hi sofregeixen dues cebes grans, ben picades.

Apart i en altra paella amb llard es fan coure a foc viu uns 300 grams de fetge de vedella, moltó o vaca, tallant-se en filetets primets. Així que sigui ben ros s'hi barreja la ceba sofregida, sal, pebre, nou moscada, un xic de farigola i llorer, una copa de vi blanc i suc de rostit.

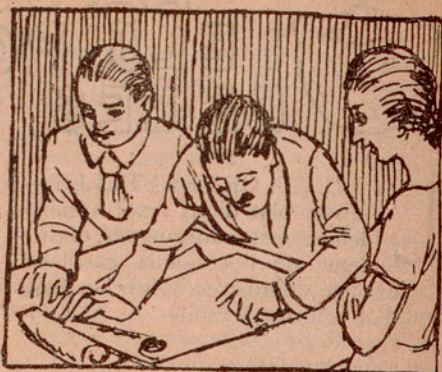
L'arròs es col·loca al mig d'una plata ample, a faisó de piràmide i tirant-hi per damunt el guisat que hem fet de fetge amb ceba.

IGNASI DOMÈNECH

AVENTURES D'EN JORDI I LA MERCÈ

(ELS INTRÈPIDS POMELLISTES)

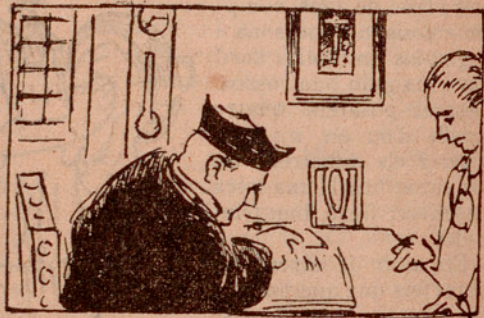
(Continuació)

No cal dir que totjust refets de la sorpresa produïda per la lectura dels rancis pergamins, els cosinets anaren a contar la troballa al pare d'En Jordi, el qui

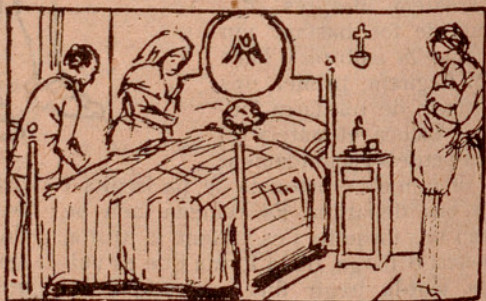
va restar tan meravellat d'allò que veia, com els mateixos infants.

Foren repassats els pergamins i n'apregueren encara d'altres que vingueren a

aclarar les dades confoses... ¿A què podia atribuir-se que no s'haguessin retirat del Banc de Londres aquelles fabuloses riqueses? També això es posà en clar. Els descendents de l'a-

venturer sempre havien estat pobres. Avui que ja no ho eren, no ho retiraven perquè en desconeixien l'existència.

Abans de tot, calia averiguar quina branca de la família era l'hereva per via directa. Esbrinat tot detingudament, es caigué en què era la Mercè

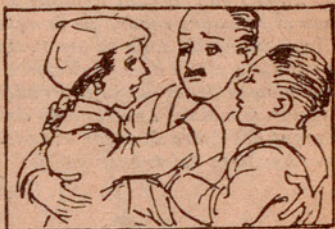
la sortosa descendent de l'ex virrei del Perú.

Us extranyarà que veiessim sempre la Mercè a casa d'En Jordi, com si fossin germans. Venia de que, essent petita, quedà orfe de pare i mare.

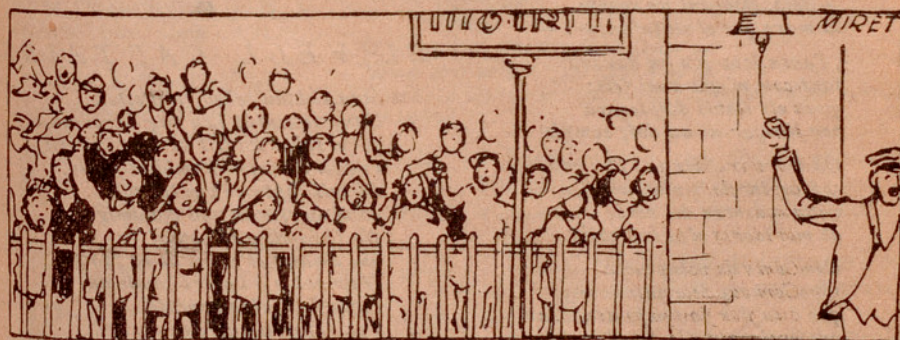
En quedar orfe, la Mercè fou recollida pels pares d'En Jordi, els quals la tractaren amb el mateix amor que si hagués estat una filleta que el cel els hagués lliurat. Ambdós cosinets, doncs, junts es criaren i junts feren la creixença, estimant-se ells, estimant als pares i fent-se estimar de tothom per l'enteniment que tenien i la bonesa que vessava el seu cor.

Tornant a la troballa dels pergamins, hem de dir que el senyor Viladoms, pare d'En Jordi, anà a Girona a consultar amb un advocat que tenia fama de molt intel·ligent i bon home, el cas de la troballa dels pergamins i la manera de reconquerir les riqueses entretingudes al Banc de Londres. L'advocat aconsellà, mes

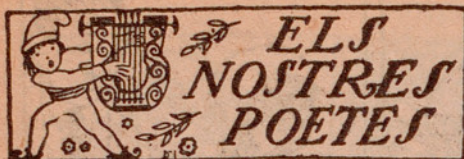
sota aquella apariència d'home bo s'hi amagava un trapella sense consciència. Per tal de guanyar encara més la confiança del senyor Viladoms, s'oferí a acompanyar-lo a Londres, per a fer els tràmits necessaris, avançant ell els diners per a les despeses del viatge.

El senyor Viladoms no podia emprendre un viatge tan llarg, perquè la seva esposa patia una malaltia crònica i no podia deixar-se-la sola. Hi anaren, doncs,

només En Jordi i la Mercè acompanyats de l'advocat gironí. Els eixerits cosinets, plens d'il·lusió per a l'aventura que anaven a emprendre, s'acomiadaren de la família i de tothom del poble, el qual correspongué a la seva gentilesa donant-los un comiat brillantíssim. A l'hora de sortir el tren, l'estació estava plena d'una gentada que no parava de cridar desitjant tota mena de felicitats als intrèpids pomellistes.

(Seguirà)

POEMES MINÚSCULS

I

L'ESBARZERAR

M'agrada abalançar-me
damunt els còdols aspres del torrent
que hi canta la fontana,
o a la petjada veta del camí
que hi passen llaurador i pelegrí.
M'agrada espesseir-me a còpia d'anys,
treient tanys i més tanys,
així la serp que entre els meus peus s'amaga
quan el sol pica com una manxiula
apaivaga ses febres en l'ubaga,
i si arriba xiulant, ja apenes xiula.
Els xavals van cercant llemineria
quan el setembre encara no és aquí;
si la vinya no els dona sa ambrosia,
la bardissa els hi diu: — «Veniu a mi!»
I em plomen de les mores enverades,
omplint-se'n mans i galtes amb dalè.
Davant del dubte de si són robades,
és la bardissa del primer que ve.

J. COSTA I POMÉS

PLAN Y

—Era tendre com un llir
i la mort me'l va copsar
—deia, llençant un sospir,
la mare que el va infantar. —

¡Tanta joia que em donava,
tant com m'era a mi feliç
quan els llavis desplegava
per llençar-ne un dolç somris!

Oh mort traïdora! ¡Per què
copsar les flors d'un abril,
quan a dintre del vergè
de moridores n'hi han mil?

Com n'ets de voluptuosa!
Com la noia dels quinze anys
que a la flor ja temps desclosa
prefereix capulls dels tanys.

Mes, si de Déu fou volença,
per transplantar-lo a son hort,
a la meua gran dolença
Ell em lliuri un bon cenhort.

JOSEP GUIXÀ I MATEU

D'UNA REPOSADA

Les amigues eren lasses del camí.
L'hermosor de ses galtones de carmi
traspuava tot l'encant del cansament.
Esguardant-les, jo seguia quietament.
Jo seguia quietament son pas lleuger,
com esclau que hagués estat d'una visió.
Jo enyorava un perfum ensomniadò.
Elles eren pel meu cor un encenser.
Les amigues eren lasses del camí...
Reposant-ne sota l'ombra d'un xiprer,
el repòs que elles prengueren fou per mi,
car jo vaig en un instant assaborí
la dolçor del seu repòs, tot las, tot fi...
Les amigues eren lasses del camí;
el repòs que elles prengueren fou per mi.

MANUEL SANZ POCH

❖

ROSADA

He baixat de bon matí,
he baixat per collir flors
al jardí,
al jardí dels meus amors.

Per posar damunt mon pit
delicada poncella,
he collit
la més fragant i bella.

En collir la flor, l'he vist
de llàgrimes ben plena...

Mon cor, trist,
per la flor ha sentit pena.

JOAQUIM SEGURA LAMICH

❖

EL VELL CAPTAIRE

Sota el blau cel florit d'estels,
lluny de ciutat i en mig l'arbrada,
dorm sobre un llit de rocs i arrels
i de terra aspre humida i freda.
El vell captaire viu tot sol,
no té en el món una mà amiga...
No té família ni consol
que amaini el plany de sa fadiga.
D'un poble a l'altre caminant
cerca l'almoïna beneïda
i va pel món xacròs i errant
com una ombra de la vida.
Viu resignat amb sa dissort...
No té esperança ni ventura...
Sols té el desig de que la mort
fini per sempre sa amargura!

JOAN MARTÍ I APARICI

EL LLADRE
APROFITAT

UN lladre entrà cert dia en una sabateria amb l'objecte de proporcionar-se unes sabates.

Després d'haver-se'n emprovat alguns parells, en va trobar unes que li anaven bé. Va donar algunes passes per la botiga per tal d'assegurar-se que no li feien mal i anà apropant-se a la porta.

En aquest instant un company seu, que estava ha passejava dissimuladament per davant de la botiga, sens dubte esperant l'ocasió per a fer ço que ja devien haver tractat abans, li va donar una bufetada i fugí corrents.

— Ah, miserable! —
va cridar l'abufetejat. —
¡Ja me la pagaràs!

I també es va posar a córrer darrera d'ell.

En sentir els crits, els veïns varen sortir, i el sabater els deia tot rient:

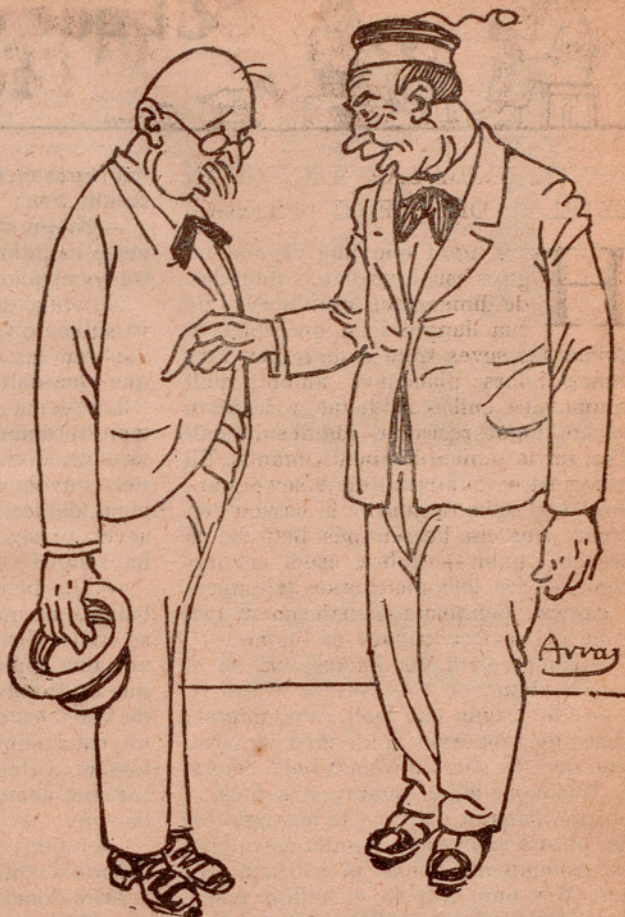
— Oh! Ja l'agafarà, ja!
Porta sabates noves!

Mes el pobre home no es donava compte de que l'agafat era ell.

J. CARRERAS COSTAJUSSÀ, trad.

LA MULA I L'ASE

EL mariscal de Bassompierre havia estat enviat per Enric IV a Espanya, d'embaixador. El rei d'Espanya va tenir la pensada d'ofendir al mariscal una magnífica mula, ricament abillada, per a fer la seva entrada a Madrid.

— Si, senyor, sí; el seu germà és un ase.
— Home, si creu això, ¿per què s'hi fa?
— Veurà, fa tants anys que m'hi tracto, que ja em considero com de família.

Bassompierre va quedar admirat de l'animal, i, de retorn a França, conta la cosa a son Rei i fa una entusiasta descripció de la mula.

El Rei, mal content de la manera amb què havia acomplert els seus encàrrecs, li diu:

— Deu ésser una cosa ben curiosa veure un ase cavalcant sobre una mula.

— Jo no sé si seria curiós, senyor — respongué, — mes el que jo sé és que representava a Vostra Majestat.

R. GENTÍ BAYÉS, trad.

CONTE EXEMPLAR DEL GRAN ESTEL I DEL PETIT PARDAL

HEU'S AQUÍ que una vegada un gros estel, virolat i esplèndid, de dimensions grandioses i de cua llarguíssima, que volejava al vent les seves trenes de bonics i diversos colors, planejava amunt, molt amunt, aire enllà, subjectat a la terra per un llivant resistent que des de dalt d'un terrat tenien dos bells infants. Ell estava tot cofoi i curull de la seva grandesa i la seva formósor: li havien fet creure que era l'ésser més bell de la creació, quan — ¡pobre estel inconscient! — era sols uns trossos de papiers i canyes, combinats artísticament pel voler i la saviesa traçada de l'home.

Volant, volant, un dia es fixà en el sol i es digué:

— Oh, i quin tan bell estel daurat! Quasi bé pot ésser amb mi comparat, sinó que jo sóc d'uns més bells colors. Jo tinc, com ell, el daurat, i, a més, el porpre, l'argent, l'atzur i la maragda estan posats sobre meu. I en la meua cua, els esplendents colors hi són a dotzenes. Mes amb tot, és el millor ésser, l'únic que amb mi pot comparar-se. Dec maridar-me amb ell.

Un petit pardal, qui descrivia cercles entremaliats per l'aire, pels veïnats del gran estel, sentí la dita d'ell i digué:

— Gran parella fareu! Bella parella! Mes el sol és lliure i tu ets esclau de la terra. El sol és gran, és immens, i tu ets, ¡oh gran estel!, petit al seu costat. El sol està lluny; mai podràs tu apropar-t'hi. Cerca més aprop amb qui maridar-te, ¡oh gran i bell estel de tots colors!

I una petita rialleta s'escapà del seu bec irònic i mofeta.

L'estel anava a replicar-li, irat, mes sentí una estrevada: els infants de dalt

del terrat el feien baixar. Digué llavors, en alta veu:

— No em digno contestar als impertinents mendicants i lladregots. Tinc altres ocupacions a la terra.

No volia que es conegués que estava subjecte vergonyosament per un llivant en les mans d'uns míser infants que eren dalt d'un terrat.

L'endemà tornà a pujar aires amunt, majestuosament, lluint els seus colors virolats. I veié l'àliga, que des de dalt dels núvols baixava com el llamp a la cima de les muntanyes i s'endua les seves preses. La veié gran, potent i bella, i digué:

— Un ben gentil i formós ocell és l'àliga, enc que sigui d'un plomatge sense color. Mes té una seguretat en el seu vol, una majestat en la seva davallada, que és, indubtablement, la més bella au de totes les que copsen l'aire. Es com un estel, sense la bellesa dels seus colors ni l'elegància de la seva volada. Indubtablement, amb l'àliga dec maridar-me.

I el petit pardal, qui, com sempre, descrivia entremaliats cercles en l'aire, tornà a donar contesta escaient a l'estel:

— Serà una bella parella, de cor ho asseguro. Mes, ¿has pensat, bell i gran estel virolat, que l'àliga vola amb una gran rapidesa i que tu has de subjectar-te al voler d'uns petits infants? L'àliga és forta; tu ets feble. L'àliga arriba fins els núvols. ¿Hi has arribat mai tu, estel meravellós?

I sense contestar paraula a la rialla burleta del petit pardal, l'estel empenygué la davallada, estirat pel llivant que tenien en la seva mà els nens de dalt del terrat.

Aire amunt pujà novament l'endemà l'estel i el seu esguard vagarós es fixà en una xica oreneta; que planejava en vols ràpids i plens de precisió, engolint

a centenars els invisibles insectes, mals esperits de l'aire. I, tot cofoi, es digué:

— Aquesta petita i llisquenta au, és, ho veig, la meva parella ideal. ¡Amb quina finesa, amb quins vols més ràpids no cospa els petits mosquits! ¡Amb quins més elegants planejaments no mostra la seva blanca pitrera i la seva cua enforquillada! Bon maridament serà el seu, amb un tan bell estel de tots colors.

Descrivint com sempre cercles entremaliats entre els pengerolls de l'estel, el petit pardal mofeta va piular:

— Bon maridament serà, formós estel, bon maridament serà; mes, ¿podràs tu seguir la teva maridada, quan aquesta empengui el seu viatge hivernenc cap a les planúries africanes, travessant mars enllà? ¿Podràs seguir el seu volar ràpid, amb les seves companyes, tu, estel tan gros, que estàs lligat a la terra amb un cordill resistent?

I la seva burleta rialla va chorejar les darreres paraules. Tot seguit afegí:

— Jo sóc qui amb tu deu maridar-se, ¡oh vell estel virolat! Em vols?

Amb una ullada de menyspreu i un escarafall de fàstig, el gran estel davallà cap al terrat on els petits infants estiraven el llevant que el tenia subjecte.

Tornà encara a pujar l'endemà el bell estel. Ja els seus colors estaven deslluïts, i els serrells i pengerolles de la cua eren pansits i estripats.

I el seu esguard humil es fixà de cop en el petit pardal, qui, com sempre, descrivia els seus cercles de burleta, i li digué:

— Bell pardal, ho he pensat, i la teva figura és prou bella, el teu cant prou gentil, i el teu volar prou àgil. Demés, vius a casa, en un petit niu fet en un forat de paret. Em sembles prou agradós per a ésser la meva parella; amb tu dec maridar-me.

I el mofeta pardal, sentint això, esclatà en una més plena rialleta, i tot volant, volant, donà una embranzida, i amb el bec destroçà el paper prim de l'estel, travessant-lo de part a part amb el pas del seu cos.

L'estel virolat, el gran estel majestuós, es tambalejà estranyament i caigué

El mestre dels mestres

N'Angel Guimerà

obria, amb un treball inèdit, el
CALENDARI DE LA MAINADA

PER A 1922

**El Calendari de
LA MAINADA**

per a 1923

serà obert, aiximateix, per UNA
POESIA INÈDITA DEL GLO-
RIOS POETA

**¿Voleu una millor de-
mostració de que el
segon CALENDARI
nostre serà digne se-
guidor del primer?**

en uns zig-zags grotescs, sense que el vent, el seu protector i amic, el pogués aguantar en les seves ales amoroses.

I el pardal seguí volant, volant, piulant, mofeta, la cançó del gran estel ple de bellesa i formosura, i del petit pardal tot menut, menut...

RAFAEL TASSIS I MARCA

E L J U G A D O R

FORA del poble de Vilarosa i cap a la muntanya hi havia el mas d'En Garí, el més ric de la rodalia.

El senyor Garí tenia dos fills. El gran, En Quel, era caritatiu i en el poble l'estimaven molt per les almoines que feia i pel seu bon tracte. L'altre, En Vador, tenia totes les idees contràries a les del seu germà: era jugador, i quasi tot el dia se'l passava en el cafè jugant a cartes.

En Quel en tenia força pena que el seu germà fós així i molt sovint el sermonejava; però En Vador, amb una morrada, se'l treia sempre del davant.

Per aquells indrets de muntanya hi havia un altre mas, quals habitants estaven en molt bones relacions amb el senyor Garí.

Tenien una filla, Na Maria, a la qual tots els dies anava a cercar En Quel, i, junts, feien les almoines en les cases necessitades. La gent, en veure'ls sempre junts, deia que eren promesos, mes ells, encara que s'estimaven, no s'hó havien dit mai.

Un dia que En Quel i Na Maria anaven a fer llurs almoines, per entremig de les mates d'un caminet els sortí un home emmascarat i amb un revòlver a la mà.

En Quel es quedà pàl·lid d'esglai i retrocedí unes quantes passes. Na Maria, qui també s'esglaià, anà per a cridar; però era tan fort el surt, que no pogué pronunciar paraula.

— Els diners o la vida! — bramulà amb veu ronca el desconegut.

En Quel es tregué de la butxaca les monedes que li havia donat son pare per a fer almoina als pobres i les hi donà.

El desconegut agafà els diners, els féu continuar el camí i desaparegué per entre les mates.

Na Maria i En Quel arribaren a llurs cases i ho contaren tot mot per mot. Se'n donà part als mossos d'esquadra del poble i començaren de seguida les averiguacions; però tot fou en va, puix no trobaren ni rastre del saltejador.

I esdevingué que En Vador caigué greument malalt.

Passaren quinze dies i l'estat del malalt empitjorà, fins a l'extrem de que els metges no tenien cap esperança de salvar-lo, no sabent tampoc, per altra part, quin mal era aquell que el duia a la mort per moments.

Fins que arribà un dia que En Vador demanà per a parlar a soles amb son germà i Na Maria.

Son desig fou prompte satisfet i En Vador, assegut en el llit, digué:

— Ja fa dies que certa tarda, jugant a cartes, vaig perdre tots els diners que portava. A la nit en volia demanar al pare; però com que sé que no me'n vol donar perquè sap que jugo, no li vaig dir res i aleshores se m'acudí l'infàmia més gran, la qual vaig posar en pràctica. Jo vaig ésser qui, el dia següent, us va atracar en mig del camí, i els diners que us vaig pendre eren per a jugar-me'ls després. Al migdia, quan em varen contar ço que us havia succeït, va ésser tanta la dolor que vaig tenir que, del que em moro, és del penediment que mon cor sent. En veure arribar la meua darrera hora us he cridat per a confessar-vos la veritat. ¡Perdoneu-me de l'infàmia, perdoneu-me!...

I, amb les llàgrimes als ulls, agafà el Crist del capçal del llit, el besà varies vegades, l'abraçà, i, tornant-se pàl·lid i tambalejant-li el cap, caigué estirat al llit, féu una extremitud i entregà sa ànima a Déu.

RICARD MOLA CAÑADAS

EL NOSTRE SUPLEMENT

Juntament amb aquest número els mainadistes rebran, de suplement, el conte

LA POMA D'OR

narrat per JOSEP CASASSA, amb un dibuix de N'ANTON FARRÉ.

Mainadistes :

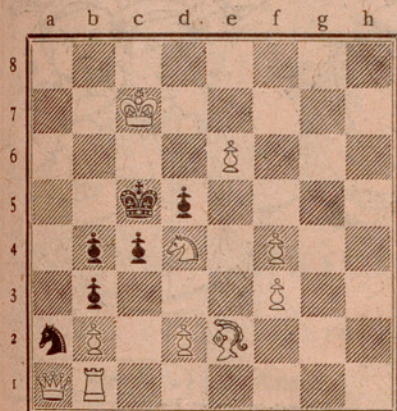
Propagueu el vostre periòdic!

SECCIÓ D'ESCACS

JEROGLIFIC, per UN AFICIONAT

Problema n.º 48, per ANGEL NOVEJARQUE

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema número 47: D h 2 - e 7

Ha endevinat la solució al problema número 47, En J. Albert.

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC

per COTAL I FONTSECA

1	2	3	4	5	6	7	Nom d'home
7	1	4	4	3	7		N'hi ha en les cases
7	4	5	3	4			Temps de verb
6	3	4	3				Nom de dona
6	1	7					Número
4	1						Nota musical
5							Vocal

TARGETA, per PIT-I-FORA I C.^a

Maria Pàrvodel

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formi el nom d'una comèdia catalana.

TO M QUEN part del cos i eeee tard

TERÇ DE LLETRES, per JOAN CHAMBÓ

Substituir els punts per lletres, de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: en el mar; tothom en té; animal domèstic.

CONVERSA, per GRAU - CONESA

— Com es diu el teu germà mitjà?

— Però, si tu mateix ho has dit.

ENDEVINALLA, LLACH I QUERALTÓ. S. A.

Quan obro la boca, ensenyo
blanca i fina dentadura,
i, així que em poso a parlar,
totes les dents em bellugen.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Sampedor.

A la targeta: El ret de la Sila.

Al jeroglific: Qui reté té.

Al rombo: C, nas, Caius, suc, s.

A la xarada: Recader.

Els eixerits endevinaires

Sols han encertat part de les endevinalles publicades en el núm. 74, els molt simpàtics mainadistes: Joventut, Isidre Guasch, Joan Queraltó, Baldiri Pou, Joaquim Ciuró, Josep Domènech, Pepeta Prió, Rogeli Sánchez, Joan Anton, de Mataró, y Pepeta Ferrater.

LA MAINADA

Subscripció anyal: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)
Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

TRENCA-CLOSQUES NÚM. 10, AMB PREMI

Aquest vell, vidu i xaruc, s'ha volgut casar amb una noia jove i bufona; però la noia, així que ha sentit els esquellots, ha fugit, i a hores d'ara ja dorm. ¿On és?

La solució pot remetre's resseguint la seva silueta amb tinta o llapis de color damunt el gravat, o bé dibuixant-la en paper a part, els que no vulguin fer malbé el número.

Sortejarem cinc llibres entre els solucionistes que ho encertin.

Correu de LA MAINADA

Joan Vives (La Bisbal): Es excessivament llarg i diluït. — *A. Castelló*: Es defectuosa. — *Juli Mas* (Badalona): Aprofitaré quelcom de la voluminosa remesa. — *Joan Clusellas* (Castellar del Vallès): A la pila! — *P. Amat*: Sento no poder-te complaure. — *M. Balaguer*: No fan per al nostre peribdic. — *Llorenç Bagué*: Un altre dia seràs més sortós. — *J. Cornudella* (Vilaplana): Agrairéissim. — *Sigfrid Quer*: No és reproducible. — *Pepeta Prió*: No cal que et digui amb quin afany desitjo que la malaltia no sigui greu. — *Joan Queraltó*: ¿Quin dia serà que faràs els originals en una mateixa classe i mida de paper? — *Poroto*: Benvingut, com sempre. — *Jovenut*: A la pila! — *Alfons Molons*: Es molt conegut. — *T. T. i R.*: Es molt semblant a un que en publicarem al Calendari de l'any que som. — *Josep Barceló*: No m'agrada pron. — *Francesc Moragas*: Anirà. — *E. Soler A.*: Volia dir que no eren aprofitables, segons el meu pobre criteri. No t'has d'enfadar perquè no se't publiquin les coses que remets, si jo no les trobo bé. Està entès que puc equivocarme, però els que col·laboren en LA MAINADA han de sotmetre's a la meua manera d'apreciar els seus treballs. No creguis això de que no es vulgui res teu: tu i tothom té obertes les planes nostres. Però això no vol dir que no calgui passar per un garbell... Vols un consell? Estudia força, no et dolgui llegir, i espera un cert temps per a fer coses que siguin publicables. — *R. Mola Canadas*: Aplicat el consell que dono a l'anterior. — *F. Muncunill M.*: A la pila! — *Hermann Bonnin*: Es bon xic incorrecta. Provi coses més senzilles. — *Josep Colomer* (Girona): Es defectuós. — *M. Palet Martí*: Idem.

— *A. Abad*: Excessivament melodramàtic. — *Jordi Bel*: Anirà. — *Ll. G. C.* (Girona): Mercès. — *Josep Gual*: Anirà. — *Francesc Riu*: Anirà en el peribdic. — *Joan Ribatalada* (Castellar del Vallès): A la pila! Però pensa que és molt grossa! — *Joan Nardi*: Anirà. — *Joan Domingo* (Igualada): Això d'ara està molt millor, i tindrè molt goig de publicar-ho. Escriu, en el successiu, a una sola cara del paper. — *Lluís Jordà*: Es tard per al Calendari.

Salutacions!

EL SECRETARI

FCA DE GÈNERES
de
PUNT
JOSEP COLLDEFORNS
Salmerón. 99
Teléfono. G 276
BARCELONA

COL·LEGIALS

C A P E S
IMPERMEABLES
SUPERIORS

8'50 ptes.

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7
Plaça Santa Anna, 9

B A R C E L O N A

Propaganda RIBO - Portola. 1 (St G.)

Una troballa

—Veig, senyora, que els seus fills
van sempre molt elegants.
Digui'm on els fan la roba,
que hi portaré el meu nen gran.
—Vaig a **LA REFORMADORA** ⁽¹⁾
Hi porto els vestits usats,
i els trajes que em fan pels nens
els cauen que ni pintats.

(1) Trafalgar, 9, 1.ª, tocant P. Urquinaona

ENQUADERNACIÓ DE
CAPCIGRANY

Presentant els fulletins *en bon estat* i mitjançant el pagament de quaranta cèntims, entregarem el volum enquadernat de

CAPCIGRANY

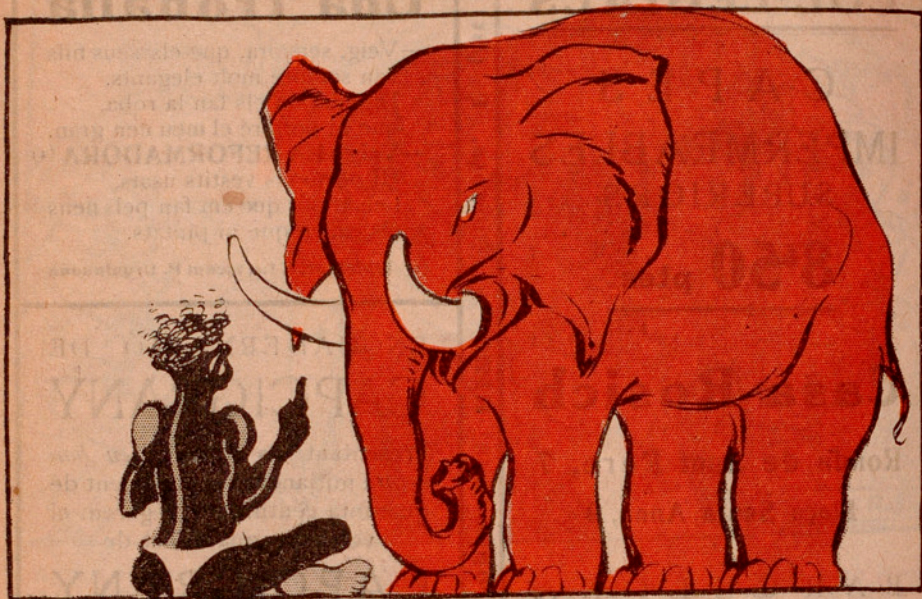

XOCOLATA
S A N T É

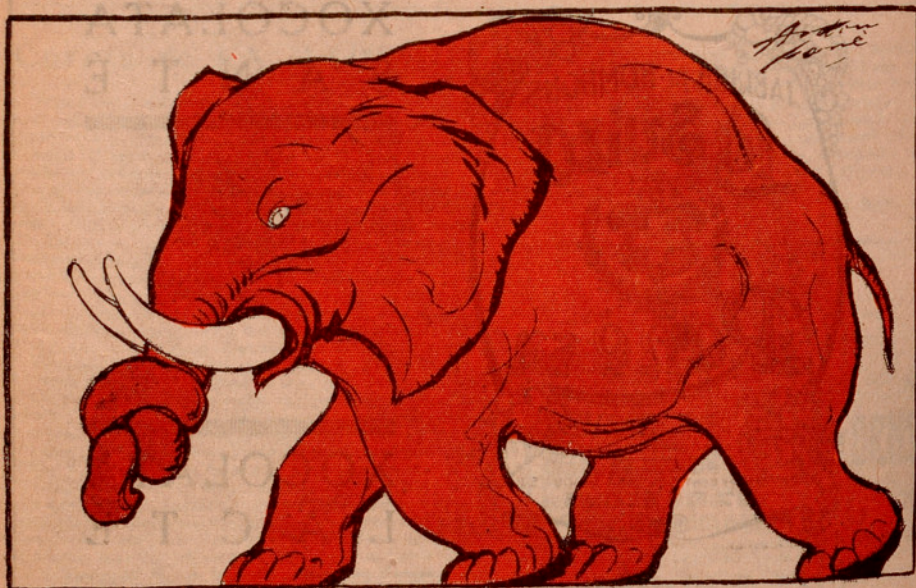
XOCOLATA
L A C T É

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

ESCOLA A L'AIRE LLIURE

Una vegada era un negret que ensenyava Aritmètica a un elefant i li deia: « Dos i dos, quatre... No te n'oblidis... »

I l'elefant, que era molt aplicat, per a no oblidar la lliçó, va fer-se un nus a la trompa.